Великий ворожбит живе в Карпатах.
Він ще живе. Його назвали – Гой *.
Він ще не має права помирати –
хай світ не той. Хай навіть дух не той.

Він ще уздрить у темнім закамарку
увесь мій недорід, увесь мій бруд.
І він ще скаже: повтирайся, шмарку, –
ти вже ногою там, хоч друга – тут.

Я не приніс йому свою хворобу,
Я ще прийду. Мені іще не час.
Йому велося лікувать худобу,
а довелося рятувати нас.

Яке із примовлянь від злого ока?
Від злого перестріту що спасе?
Ми й нині маєм знахаря-пророка,
готового відшіптувати все.

До нього жінка йшла і півприносу
сховала в лісі – розтягнули пси.
Він завернув її, стару і босу,
з порога: половину донеси.

Її, нещасну, проковтнула хаща…
Але у сховку зілля він відклав,
допоки ходить та душа боляща
поблизу – від снігів і до отав.

Він має зілля, корінці і трунки
від всіх недуг, що дав нам божий син.
Він першим був. Він зав'язав у клунки
коріння наших родин і родин.

На наше зло – його поганські чари.
В чужій душі – як риба у ріці,
невже ти нам не заховав, мольчаре,
й на судний день пуделка й корінці?

Яке ж із примовлянь від того ока
недремного? Є слово, що спасе?
Ми все ще маєм знахаря-пророка.
Він змушений відшіптувати все.

_____

* Житель с. Шешори на Косівщині.